

Sygn. akt VIII K 580/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Stępak

Protokolant: Konrad Marozas i Katarzyna Skwarczyńska

przy udziale Prokuratora: Urszuli Jasik – Turowskiej i A. U.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 7 kwietnia 2015 roku i 9 kwietnia 2015 roku

sprawy:

1. **I. C.**, syna W. i M. z domu U., urodzonego dnia (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 15 lipca 2010 roku w W. woj. (...) wbrew przepisom ustawy o rachunkowości, nie złożył do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul. (...) sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) – za rok 2009,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości,

2. **A. S.**, syna T. i J. z domu K., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 15 lipca 2010 roku w W. woj. (...) wbrew przepisom ustawy o rachunkowości, nie złożył do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul. (...) sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) – za rok 2009,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości,

3. **A. Z.**, córki Z. i M. z domu M., urodzonej dnia (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 15 lipca 2010 roku w W. woj. (...) wbrew przepisom ustawy o rachunkowości, nie złożył do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul. (...) sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) – za rok 2009,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości,

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. ustalając, że czyn oskarżonego I. C. polegał na niezłożeniu – wbrew przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy prawo o rachunkowości - w dniu 15 lipca 2010 roku do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul.

(...) - mimo spoczywającego na nim obowiązku z tytułu pełnienia funkcji prezesa zarządu - sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) za rok 2009 i kwalifikując ten czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości postępowanie karne umarza,

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. ustalając, że czyn oskarżonego A. S. polegał na niezłożeniu – wbrew przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy prawo o rachunkowości - w dniu 15 lipca 2010 roku do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul. (...) - mimo spoczywającego na nim obowiązku z tytułu pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu - sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) za rok 2009 i kwalifikując ten czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości postępowanie karne umarza,

III. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. ustalając, że czyn oskarżonej A. Z. polegał na niezłożeniu – wbrew przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy prawo o rachunkowości - w dniu 15 lipca 2010 roku do Krajowego Rejestru Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy z siedzibą w W. ul. (...) - mimo spoczywającego na niej obowiązku z tytułu pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu - sprawozdania (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) za rok 2009 i kwalifikując ten czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości postępowanie karne umarza,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 432 (czterystu trzydziestu dwóch) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem obrony oskarżonego I. C. wykonywanej z urzędu,

V. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, iż koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2011 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. (dalej: (...)) i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: M.) reprezentowana przez prezesa zarządu S. Z. zawarły umowę leasingu operacyjnego nr (...), na podstawie której (...) zobowiązał się do nabycia i przekazania leasingobiorcy pojazd H. (...) za cenę 93.495,93zł netto (115.000 zł brutto). Natomiast leasingobiorca zobowiązał się do uiszczania opłat leasingowych w kwocie 2.352,90 zł, przy czym pierwszej opłaty w kwocie 1.150 zł i ostatniej w kwocie 3.480,59 zł. Umowa została zawarta na okres 60 miesięcy. (...) nabył pojazd H. (...) o nr VIN (...), nr rej.(...), który następnie został wydany S. Z..

W dniu 16 maja 2011 roku (...) i M. reprezentowana przez S. Z. zawarły kolejną umowę leasingu operacyjnego nr (...), na podstawie której (...) zobowiązał się do nabycia i przekazania leasingobiorcy pojazd S. (...) za cenę 93.495,94 zł netto (115.000,01 zł brutto). Natomiast leasingobiorca zobowiązał się do uiszczania opłat leasingowych w kwocie 2.339,94 zł, przy czym pierwszej opłaty w kwocie 1.150 zł i ostatniej w kwocie 3.480,59 zł. (...) nabył pojazd S. (...) o nr VIN (...), nr rej. (...), który został następnie wydany S. Z..

Zgodnie z § 24 ust. 1 lit. a Ogólnych warunków leasingu operacyjnego umowa może zostać przez leasingodawcę wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia, gdy leasingobiorca dopuszcza się zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez leasingodawcę dodatkowego terminu do jej zapłaty. Natomiast w przypadku wypowiedzenia umowy przed terminem jej zakończenia leasingobiorca zobowiązany jest w terminie 3 dni od dnia rozwiązania umowy zwrócić przedmiot leasingu (§ 27 ust. 1 Ogólnych warunków leasingu operacyjnego).

Początkowo S. Z. regularnie płacił należne opłaty leasingowe za oba samochody, jednak na skutek problemów zdrowotnych i osobistych wyjechał z kraju i zaprzestał ich uiszczania. Pismem z dnia 13 stycznia 2012 roku (...) wezwał M. do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu – pojazdu H. (...), jednocześnie wypowiadając umowę leasingu nr (...) pod warunkiem zawieszającym uiszczenia do dnia 27 stycznia 2012 roku pełnej kwoty zaległości 5.006,38 zł

wraz z odsetkami i opłatą manipulacyjną. W wezwaniu wskazano, iż wysokość zadłużenia z przedmiotowej umowy wynosi 94.440,04 zł. S. Z. otrzymał powyższe wezwanie w styczniu 2012 roku, mimo to nie uiszczył powyższej kwoty w wyznaczonym terminie oraz nie zwrócił pojazdu H. (...).

Pismem z dnia 20 lutego 2012 roku skierowanym na adres leasingobiorcy podany w umowie – ul. (...), W. – (...) wypowiedział umowę leasingu nr (...), żądając zwrotu przedmiotu leasingu – pojazdu S. (...). Następnie w dniach 16 marca 2012 roku i 9 maja 2012 roku na powyższy adres kierowane były kolejne wezwania do wydania obu pojazdów – H. (...) i S. (...). Stosownie do § 29 Ogólnych warunków leasingu operacyjnego w razie niepowiadomienia leasingodawcy o zmianie adresu leasingobiorcy skuteczne będą doręczenia dokonywane na ostatni znany leasingodawcy adres leasingobiorcy. Powyższe pisma nie zostały odebrane przez S. Z.. Pełnomocnik działającej w imieniu (...) Kancelarii Adwokackiej (...) podejmował także próby osobistego kontaktu pod adresem M. na ul. (...), a także pod adresem S. Z. ul. (...) w W.. W dniu 9 maja 2012 roku pełnomocnik Kancelarii uzyskał kontakt telefoniczny z S. Z., który poinformował go, iż niedługo wraca do kraju i wtedy wyjaśni sprawę przedmiotowych samochodów.

S. Z. przebywał przez dłuższy okres poza granicami Polski, do kraju wrócił najpóźniej w grudniu 2012 roku, kiedy to nieustalony mężczyzna dokonał zaboru pojazdu H. (...). W związku z powyższym zdarzeniem toczą się postępowania przed Prokuraturą Rejonową w Myszkowie oraz Prokuraturą Rejonową W.-M.. Po powzięciu wiadomości o konieczności zwrotu przedmiotowych pojazdów S. Z. podejmował działania gospodarcze mające na celu uzyskanie środków finansowych m.in. na regularne spłacanie opłat leasingowych oraz kontynuowanie zawartych umów leasingu z dnia 13 kwietnia 2011 roku i 16 maja 2011 roku. Jednak po powrocie do Polski w dalszym ciągu ani nie dokonał uiszczenia zaległych należności na rzecz (...), ani nie dokonał zwrotu pojazdów H. (...) oraz S. (...).

Pojazdy H. (...) i S. (...) znajdowały się we władaniu S. Z.. Pojazd H. (...) był przez niego użytkowany do grudnia 2012 roku. Natomiast pojazd S. (...) S. Z. pozostawił u znajomego oraz udostępnił do użytku jego partnerce J. S.. W dniu 20 lipca 2013 roku J. S. poruszając się pojazdem S. (...) została zatrzymana przez funkcjonariuszy policji w związku z naruszeniem zasad ruchu drogowego. Funkcjonariusze zatrzymali przedmiotowy pojazd, który następnie został odebrany z parkingu policyjnego przez przedstawiciela (...).

W grudniu 2012 roku wartość pojazdu H. (...) o nr rej. (...) wynosiła 73.200 zł brutto, natomiast wartość pojazdu S. (...) o nr rej. (...) wynosiła 82.800 zł.

Osoba reprezentująca nowego właściciela M. prowadziła w październiku 2013 roku rozmowy ugodowe z (...) w przedmiocie pojazdów S. (...) i H. (...)

S. Z. jest osobą dotąd niekaraną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: kopii umowy z dnia 13 kwietnia 2011 roku (k. 6), kopii harmonogramu opłat leasingowych (k. 7), kopii protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 8), kopia faktury VAT z dnia 20 kwietnia 2011 roku (k. 9), kopia pisma z dnia 13 stycznia 2012 roku (k. 10-11), kopii umowy leasingu z dnia 16 maja 2012 roku (k. 12), kopii harmonogramu opłat leasingowych (k. 13), kopii protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 14), kopii faktury VAT z dnia 17 maja 2011 roku (k. 15), kopii umowy leasingu (k. 16-17), wezwania do wydania (k. 18-19), dane o karalności (k. 99, 171, 269), oświadczenia (k. 203), zeznań świadka K. S. (k. 23-26, 234), zeznań świadka J. S. (k. 109-111, 303), zeznań świadka L. K. (k. 146, 234-235), częściowo wyjaśnień oskarżonego S. Z. (k. 137-139, 147-149, 211-213), kopii postanowienia z dnia 31 marca 2014 roku (k. 204-205), zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (k. 249), protokołu przesłuchania S. Z. (k. 250-253), kopii polisy (k. 257), opinii biegłego sądowego (k. 313-325) oraz dokumentów przesłanych przez (...), w tym kopii umowy z dnia 13 kwietnia 2011 roku, kopii harmonogramu opłat, kopii protokołu zdawczo-odbiorczego, kopii faktury VAT z dnia 20 kwietnia 2011 roku, kopii pisma z dnia 13 stycznia 2012 roku, kopii umowy leasingu z dnia 16 maja 2012 roku, kopii harmonogramu opłat leasingowych, kopii protokołu zdawczo-odbiorczego, kopii faktury VAT z dnia 17 maja 2011 roku, kopii umowy leasingu, wezwania do wydania, kopii zwrotnych potwierdzeń odbioru ogólnych warunków umowy leasingu (k. 259).

Oskarżony S. Z. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał, że nie zwrócił na czas leasingowanych samochodów. Wskazał, iż od 2006 roku pełnił funkcję prezesa M.. Wyjaśnił, iż chyba w 2010 roku zawarł umowę leasingu z bankiem (...), której przedmiotem był pojazd H. (...) o wartości brutto około 114.000 zł. Przez kilka miesięcy raty leasingowe były regularnie płacone i wystąpił o wzięcie w leasing drugiego samochodu S. (...) na zbliżonych warunkach. Dodał, że przez następne parę miesięcy płacił raty za oba samochody, jednak w 2011 roku na skutek jego choroby spółka (...) zaczęła tracić płynność finansową. Oskarżony wskazał, że próbował zawrzeć z bankiem ugodę, jednak nie mógł wywiązać się z kolejnych wyznaczonych terminów. Podał, iż pomimo wezwania go przez (...) w listopadzie 2011 roku do zwrotu samochodów, nie zrobił tego. Wyjaśnił także, iż nie doszedł do porozumienia z firmą windykacyjną i nie próbował nawiązać kontaktu z (...), jednak cały czas chciał dokonać spłaty przedmiotowych pojazdów. Zaznaczył, iż niepowodzeniem zakończyła się próba inwestycji w inną spółkę. Dodał też, iż pojazd H. był przez niego użytkowany, natomiast pojazd S. stał na parkingu u jego kolegi, którego żona została zatrzymana przez Policję używając przedmiotowy pojazd. Co więcej wskazał, iż pojazd S. został przetransportowany na parking policyjny, a następnie przejęty przez (...). Oskarżony podkreślił, że do 15 października 2013 roku dostarczy dokumenty potwierdzające zwrot i rozliczenie pojazdu lub informację o jego dalszych losach, gdyż nowy właściciel M. zobowiązał się do spłaty zadłużenia(wyjaśnienia oskarżonego S. Z. k. 137-139).

Przesłuchany po raz drugi w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wskazał, iż nie może oddać pojazdu H. (...) o nr rej. (...), gdyż został on zabrany przez mężczyznę o imieniu P.. Dodał, że nie zna miejsca gdzie aktualnie znajduje się przedmiotowy pojazd oraz nie posiada żadnych dokumentów potwierdzających działania podjęte w celu uregulowania należności z tytułu opłat leasingowych(wyjaśnienia oskarżonego S. Z. k. 147-149).

Przesłuchany na rozprawie oskarżony częściowo przyznał się do zaniedbań związanych z przedmiotowymi samochodami. Wskazał, iż pojazdy te zostały wzięte w leasing przez jego spółkę, natomiast spłacania rat leasingowych zaniechał z uwagi na swoje problemy zdrowotne i osobiste, które spowodowały jego długi pobyt poza za granicą i problemy finansowe spółki. W odniesieniu do samochodu H. spotkał się z przedstawicielem Kancelarii (...), który w styczniu 2012 roku wręczył mu wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do zwrotu pojazdu. Oskarżony dodał, iż osoba ta wyznaczyła mu dodatkowy 30-dniowy termin na zapłatę kary manipulacyjnej i zaległych rat w celu zatrzymania przez oskarżonego przedmiotowego pojazdu. Podał, iż próbował przedłużyć powyższy termin, jednak mu się to nie udało. Jak wyjaśnia oskarżony, następnie wyjechał za granicę na kolejne 3 miesiące, w czasie których raty leasingowe w dalszym ciągu nie były uiszczane. Wskazał też, iż liczył na powodzenie pewnego interesu, co umożliwiłoby mu spłatę rat, jednak nie osiągnął spodziewanych efektów. Dodał, iż po powrocie do Polski w dalszym ciągu nie posiadał środków na spłatę rat, a następnie w grudniu 2012 roku pojazd H. został mu zabrana przez osoby z P. na polecenie firmy (...) w związku z czym toczy się postępowanie przed Prokuraturą Rejonową w Myszkowie o sygn. Akt Ds. 2109/13 oraz Prokuraturą Rejonową W.-M.. W odniesieniu do pojazdu S. oskarżony wskazał, iż zaprzestał spłacania rat leasingowych w tym samym czasie co za pojazd H. oraz także myślał, że zacznie ponownie je spłacać. Dodał, że w sprawie pojazdu S. nie kontaktował się z nikim oraz nie dostał wezwania do zwrotu pojazdu, otrzymał dopiero wezwanie do Prokuratury. Co więcej wyjaśnił, iż pojazd S. został zatrzymany przez Policję w czasie gdy użytkowała go jego znajomą J. S., a następnie został zwrócony (...). Oskarżony wskazał też, że nie informował (...) o swoim wyjeździe za granicę i że nie będzie mógł spłacać rat leasingu. Oskarżony potwierdził także wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym(wyjaśnienia oskarżonego S. Z. k. 211-213).

W toku rozprawy oskarżony wskazywał także, iż nie ukrywał się, tylko przebywał poza granicami kraju. Dodał też, iż wersja wydarzeń przedstawiona przez pracowników (...) nie jest zgodna z prawdą, gdyż nikt nie pozostawił w jego skrzynce pocztowej swojej wizytówki, w mieszkaniu tym mieszkał jego kolega i gdyby taka sytuacja zaistniała poinformowałby go o niej(k. 235).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części i wyłącznie w tym zakresie mogły one stanowić podstawę poczynienia ustaleń faktycznych. W szczególności wątpliwości Sądu budzą twierdzenia oskarżonego, jakoby nikt nie kontaktował się z nim w sprawie zwrotu pojazdu S. (...).

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wątpliwości Sądu nie budziły wyjaśnienia oskarżonego, gdzie wskazywał na fakt zawarcia przedmiotowych umów leasingu z (...), w których przedmiotem leasingu były pojazdy H. (...) o nr rej. (...) i S. (...) o nr rej. (...). W tym zakresie znajdowały one potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów, w szczególności umowach z dnia 13 kwietnia 2011 roku oraz 16 maja 2011 roku, a także w zeznaniach świadka K. S.. Na pełną wiarę zasługują też twierdzenia oskarżonego o przyczynach zaprzestania spłacania opłat leasingowych w postaci kłopotów zdrowotnych oraz pobytu poza granicami Polski, zwłaszcza że z zeznań K. S. wynika, iż oskarżony informował go o swoim pobycie zagranicą. Wątpliwości Sądu nie budziły także wyjaśnienia oskarżonego co do otrzymania przez niego w styczniu 2012 roku wezwania do zapłaty zaległych należności na rzecz (...) oraz zwrotu przedmiotu leasingu, gdyż taki przebieg wydarzeń potwierdza w swoich zeznaniach pracownik (...), który dokonał doręczenia przedmiotowego wezwania K. S.. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego co do podejmowanych przez niego działań i inwestycji mających na celu uzyskanie środków na spłatę zadłużenia wobec (...), co umożliwiłoby mu regularne spłacanie rat w oparciu o zawarte umowy i zatrzymanie przedmiotowych pojazdów. Co więcej wątpliwości Sądu nie budzą także twierdzenia oskarżonego w zakresie dokonanego przez nieustalonego mężczyznę zaboru pojazdu H. (...) w grudniu 2012 roku, zwłaszcza, że okoliczność ta znajduje potwierdzenie w następujących dokumentach: kopii postanowienia z dnia 31 marca 2014 roku, zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa oraz protokole przesłuchania S. Z.. W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach świadków J. S. oraz L. K., znajdują także potwierdzenie wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazuje on na fakt, iż pojazd S. (...) odebrany przez Policję jego znajomej J. S., a następnie wydany (...). Mając na względzie powyższe, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w w/w zakresie za wiarygodne i spójne.

Natomiast Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał on na udzielenie mu przez pracownika (...) dodatkowego 30-dniowego terminu na spłatę zaległości. Taki przebieg wydarzeń nie znajduje ani potwierdzenia w piśmie z dnia 13 stycznia 2012 roku, z którego jednoznacznie wynika, że termin na spłatę należności został wyznaczony do dnia 27 stycznia 2013 roku. Co więcej także z zeznań K. S. nie wynika, aby taki dodatkowy termin został oskarżonemu udzielony. Nadto Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia oskarżonego o braku kontaktu ze strony (...) w odniesieniu do pojazdu S. (...). Jak wynika z zeznań K. S. odbył on z oskarżonym w dniu 9 maja 2012 roku rozmowę telefoniczną, w której oskarżony informował o swoim pobycie zagranicą. W ocenie Sądu niewiarygodnym jest, aby już po wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 16 maja 2011 roku, której przedmiotem był pojazd S. (...) oraz po dokonaniu ostatecznych wezwań do zwrotu obu pojazdów, przedmiotem tej rozmowy nie był także pojazd S. (...). Nadto wątpliwości Sądu budzą także podawane przez oskarżonego daty poszczególnych zdarzeń tj. wskazana data listopada 2011 roku, kiedy to oskarżony miał zostać wezwany do zwrotu obu pojazdów oraz konkretne daty jego pobytu za granicą. Co do wezwania oskarżonego do wydania pojazdów w listopadzie 2011 roku twierdzenie to jest niewiarygodne, gdyż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż wezwania o zwrot pojazdu były wystosowywane od stycznia 2012 roku. Z wyjaśnień oskarżonego nie wynika także jednoznacznie, kiedy wrócił do Polski, jednak nie ulega wątpliwości, iż miało to miejsce najpóźniej w grudniu 2012 roku, kiedy to oskarżony jednoznacznie wskazuje na swoją obecność w Polsce. Na wiarę nie zasługują także twierdzenia oskarżanego, jakoby przedstawiciel Kancelarii (...) nie podejmował prób kontaktu przez pozostawienie swojej wizytówki w skrzynce pocztowej oskarżonego, gdyż są one sprzeczne z zeznaniami świadka K. S..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. S. (k. 23-26, 234) oraz L. K. (k. 146, 234-235). Sąd miał na uwadze fakt, że są oni osobami obcymi dla oskarżonego i nie mają powodu podawać w swoich zeznaniach nieprawdziwych okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, obciążając go jednocześnie swoimi zeznaniami. Zeznania świadka K. S. co do działań podejmowanych przez (...) znajdują potwierdzenie w dokumentach złożonych do akt sprawy przez (...). Wprawdzie świadek przesłuchany na rozprawie nie pamiętał okoliczności przedmiotowych wydarzeń, niemniej jednak nie może stanowić to podstawy do uznania jego zeznań za niewiarygodne, w szczególności mając na uwadze fakt, iż świadek ten zawodowo zajmował się prowadzeniem czynności windykacyjnych i nie można wymagać, aby

pamiętał okoliczności związane z każdą sprawą. Natomiast w odniesieniu do zeznań L. K. należy zauważyć, iż w przeważającej mierze świadek nie posiadał informacji przydatnych dla ustalenia okoliczności niniejszej sprawy, jednakże w zeznaniach złożonych na rozprawie świadek ten potwierdził, iż dokonał w imieniu (...) odbioru z parkingu policyjnego pojazdu H. (...).

Sąd dał także wiarę zeznaniom J. S. (k. 109-111, 303) w zakresie w jakim wskazywała ona na użyczenie jej przez oskarżonego pojazdu H. (...) do użytku oraz zatrzymania tego pojazdu przez Policję, gdyż w tym zakresie zeznania świadka znajdując potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego. Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom J. S. w zakresie w jakim wskazywała na swoje zatrudnienie w firmie oskarżonego, gdyż, jak sama wskazała, okoliczność ta nie była zgodna z prawdą. Zeznania świadka okazały się przydatne dla ustalenia stanu faktycznego wyłącznie w zakresie użyczenia jej pojazdu S. (...) oraz dokonanego przez Policję zatrzymania tego pojazdu.

Za w pełni wiarygodną Sąd uznał także opinię biegłego A. B., z której wynika, że wartość samochodu H. (...) o nr rej. (...) na grudzień 2012 roku wynosiła około 73.200 zł, natomiast wartość samochodu S. (...) o nr rej. (...) na grudzień 2012 roku wynosiła około 82.800 zł(k. 313-325). Przedmiotowa opinia jest pełna, jasna i logiczna, oparta na posiadanych przez biegłego wiadomościach specjalnych. Nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron.

Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, a więc rozporządzeniu nimi przez włączenie do majątku swojego lub majątku innej osoby i powiększenie w ten sposób stanu posiadania swojego lub innej osoby. Podkreślić należy, że nie występuje tu element zaboru, ponieważ jego przedmiot znajduje się w posiadaniu sprawcy. Jest to przestępstwo materialne, którego można dopuścić się zarówno przez działanie jak i przez zaniechanie. Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, które mogą być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Kodeks wymaga bowiem, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób (tzw. animus rem sibi habendi).

Dla odpowiedzialności karnej na podstawie art. 284 § 2 k.k. nie jest konieczne powierzenie rzeczy poprzez zachowanie szczególnej formy prawnej, jak również nie jest wymagane, aby powierzający określił precyzyjnie zakres uprawnień i obowiązków osoby, której rzecz jest przekazywana. Istotne jest natomiast to, aby z okoliczności towarzyszących powierzeniu wynikało, że rzecz jest przekazywana jedynie czasowo bez prawa dysponowania, w tym w szczególności prawa rozporządzania rzeczą jak własną. Przywłaszczeniem jest bezprawne zatrzymanie rzeczy jeżeli tylko z okoliczności towarzyszących można wywieść, że sprawca ma zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel, a więc że zaprzecza swoim zachowaniem prawu osoby uprawnionej do rzeczy, na przykład negując obowiązek jej zwrotu, przytaczając nieprawdziwe oświadczenie o wyzbyciu się rzeczy przez osobę uprawnioną lub dokonuje zmian wyglądu rzeczy uniemożliwiających jej rozpoznanie lub identyfikację. O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp.

Na podstawie dowodów, które uznano za wiarygodne, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że oskarżony S. Z. dopuścił się występku, wyczerpujących dyspozycję art. 284 § 2 k.k. Oskarżony, będąc człowiekiem w pełni poczytalnym i dojrzałym życiowo, tym samym działając z pełną świadomością znaczenia czynów, wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa przywłaszczenia pojazdów H. (...) i S. (...), które nie stanowiły jego własności, określonego w art. 284 § 2 k.k. działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony obejmował bowiem swoją świadomością wszystkie znamiona czynów zabronionych z art. 284 § 2 k.k. i pomimo tego, chciał popełnienia przestępstwa.

W niniejszej sprawie oskarżonemu zostały postawione zarzuty popełnienia występku z art. 284 § 2 k.k.: pierwszego w okresie od 13 kwietnia 2011 roku do 27 kwietnia 2013 roku oraz drugiego w okresie od 20 lutego 2012 roku do 27 kwietnia 2013 roku. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia powyższych dat jako czasu popełnienia przez oskarżonego czynów zabronionych. Kwestią kluczową dla ustalenia sprawstwa S. Z. były ustalenia w zakresie strony podmiotowej i posiadania przez oskarżonego animus rem sibi habendi, tj. zamiaru władania

przedmiotowymi pojazdami H. (...) i S. (...) jak właściciel oraz daty powstania tego zamiaru. Należy zaznaczyć, iż nie budzi żadnych wątpliwości, iż pojazdy H. (...) i S. (...) stanowiły własność leasingodawcy (...), a oskarżonemu jako leasingobiorcy zostały powierzone do używania na podstawie zawartych w dniach 13 kwietnia 2011 roku i 16 maja 2011 roku umów. Niewątpliwie też zgodnie z § 27 ust. 1 Ogólnych warunków leasingu operacyjnego w przypadku wypowiedzenia umowy przed terminem jej zakończenia leasingobiorca zobowiązany jest w terminie 3 dni od dnia rozwiązania umowy zwrócić przedmiot leasingu. Wobec zaniechania przez oskarżonego uiszczania należnych opłat leasingowych doszło do wypowiedzenia przedmiotowych umów leasingu oraz aktualizacji obowiązku zwrotu przedmiotów leasingu – pojazdów H. (...) i S. (...). Mimo że S. Z. miał świadomość, iż jest podmiotem praw i obowiązków wynikających z podpisanej umowy, celowo i umyślnie nie zwrócił przedmiotu leasingu (...).

Trzeba jednak zaznaczyć, iż data aktualizacji obowiązku zwrotu pojazdu na gruncie prawa cywilnego nie może być automatycznie utożsamiana z datą popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. Dodatkowo konieczne jest stwierdzenie zarzucalności zachowania oskarżonego i przypisania mu winy w rozumieniu prawa karnego, o czym nie świadczy sam fakt niewykonania cywilnoprawnego obowiązku.

W odniesieniu do pierwszego z zarzucanych czynów należy wskazać, że oskarżony potwierdził, iż w styczniu 2012 roku otrzymał wezwanie (...) do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu pojazdu H. (...) powiązane z wypowiedzeniem umowy z dnia 13 kwietnia 2011 roku pod warunkiem zawieszającym uiszczenia do dnia 27 stycznia 2012 roku pełnej kwoty zaległości. Mimo to nie dokonał ani wpłaty należności, ani nie dokonał zwrotu przedmiotowego pojazdu. Jednocześnie Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżony borykał się z problemami zdrowotnymi i przebywał poza granicami kraju, a także podejmował działania i inwestycje finansowe, które miały prowadzić do uregulowania sytuacji z (...) i pozostania w posiadaniu pojazdu H. (...) w ramach zawartej umowy leasingu. Zdaniem Sądu nie można upatrywać działania oskarżonego w zamiarze bezpośrednim w okresie, w którym działał on z zamiarem kontynuowania przedmiotowej umowy leasingu. Jednakże nie ulega wątpliwości, że oskarżony powinien był podjąć stosowne kroki w celu spłaty zadłużenia wobec (...) oraz zwrotu pojazdu H. (...) najpóźniej po swoim powrocie do kraju. Wtedy bowiem oskarżony najpóźniej zdawał sobie sprawę, że nie jest w stanie spłacić zadłużenia wobec (...) i kontynuować umowy leasingu, a tym samym pozostać w zgodnym z prawem posiadaniu pojazdu H. (...). Co prawda treść wyjaśnień oskarżonego i pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczyły informacji o konkretnej dacie powrotu oskarżonego do kraju, jednakże w swoich wyjaśnieniach oskarżony podał, iż w grudniu 2012 roku nieustalony mężczyzna dokonał zaboru pojazdu H. (...) w obecności oskarżonego, co oznacza, że oskarżony przebywał wtedy na terytorium Polski. Oznacza to, iż najpóźniej w grudniu 2012 roku oskarżony powinien był dokonać zwrotu pojazdu H. (...) i najpóźniej od tej chwili można mu przypisać działanie w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia tego pojazdu. W ocenie Sądu brak było możliwości ustalenia konkretnej daty popełnienia przez oskarżonego pierwszego z zarzucanych mu czynów, gdyż niemożliwe było precyzyjne ustalenie kiedy u oskarżonego powstał zamiar bezpośredni przywłaszczenia przedmiotowego pojazdu. Dlatego też Sąd ustalił, iż do przywłaszczenia pojazdu H. (...) doszło nie wcześniej niż w dniu 27 stycznia 2012 roku, kiedy oskarżony dowiedział się o konieczności zwrotu pojazdu H. (...) i nie później niż w grudniu 2012 roku, kiedy to oskarżony niewątpliwie przebywał już na terytorium Polski.

W odniesieniu natomiast do czasu popełnienia drugiego z czynów zarzucanych oskarżonemu należy wskazać, iż datowane na dni 20 lutego 2012 roku (k. 16-17), 13 marca 2012 roku (k. 18) oraz 9 maja 2012 roku (k. 19) pisma wzywające oskarżonego m.in. do wydania pojazdu nie zostały fizycznie doręczone oskarżonemu, a jedynie awizowane. Tym samym na ich podstawie oskarżony nie mógł poznać informacji o obowiązku zwrotu pojazdu S. (...). Co prawda zgodnie z § 29 Ogólnych warunków leasingu operacyjnego w razie niepowiadomienia leasingodawcy o zmianie adresu leasingobiorcy skuteczne będą doręczenia dokonywane na ostatni znany leasingodawcy adres leasingobiorcy, jednakże fakt niepowiadomienia (...) o zmianie miejsca pobytu przez S. Z. nie może skutkować odpowiedzialnością na gruncie prawa karnego. W szczególności w świetle faktu, iż adresem podanym leasingodawcy był adres M., nie natomiast adres prywatny oskarżonego występującego w charakterze prezesa M.. Jakkolwiek fikcja doręczenia powyższych pism, zgodnie z § 29 Ogólnych warunków leasingu operacyjnego, odnosi skutki na gruncie prawa cywilnego, pozostaje prawnie irrelevantna na gruncie prawa karnego. Jak wynika z uznanych za wiarygodne zeznań

świadka K. S., nawiązał on w dniu 9 maja 2012 roku kontakt telefoniczny z oskarżonym. Należy podkreślić, iż do tej rozmowy doszło już po wystosowaniu przez (...) pisemnych wezwań do zwrotu przedmiotu leasingu, tym samym przedmiotem tej rozmowy telefonicznej był niewątpliwie nie tylko zwrot pojazdu H. (...), ale także pojazdu S. (...). Tym samym do przywłaszczenia pojazdu S. (...) doszło nie wcześniej niż 9 maja 2012 roku. W tym miejscu należy wskazać, iż do drugiego z zarzucanych S. Z. czynów znajdują także zastosowanie poczynione powyższej spostrzeżenia co do ustalenia ostatecznej daty, w której oskarżony zdał sobie sprawę, iż nie jest w stanie kontynuować przedmiotowej umowy leasingu i powinien dokonać zwrotu pojazdu – tj. w grudniu 2012 roku, po swoim powrocie do Polski. Najpóźniej od tej chwili można było przypisać oskarżonemu działanie w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia pojazdu S. (...). Podobnie zatem jak w przypadku pierwszego z czynów, brak było możliwości ustalenia konkretnej daty kiedy u oskarżonego wykształcił się zamiar bezpośredni przywłaszczenia pojazdu S. (...). Dlatego też zasadnym było przyjęcie, iż drugiego z zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w dacie bliżej nieustalonej, nie wcześniej niż dnia 9 maja 2012 roku, kiedy oskarżony został telefonicznie wezwany do zwrotu pojazdu S. (...) i nie później niż w grudniu 2012 roku, kiedy oskarżony niewątpliwie przebywał już na terytorium Polski.

Przechodząc do kwestii wartości pojazdów H. (...) i S. (...) należy zauważyć, iż w zarzutach została wskazana wartość brutto tych pojazdów na dzień ich zakupu (faktury VAT k. 9, 15). Natomiast wartość przedmiotu czynności sprawczej czynu z art. 284 § 2 k.k. powinna zostać określona jako wartość rynkowa na dzień popełnienia czynu. Dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego, na podstawie której następnie ustalił wartość rynkową H. (...) o nr rej. (...) na kwotę 73.200,00 zł oraz S. (...) o nr rej. (...) na kwotę 82.800,00 zł. Wartość powyższych pojazdów Sąd ustalił na grudzień 2012 roku, gdyż jest to data dla oskarżonego najbardziej korzystna.

Mając na uwadze powyższe, Sąd modyfikując opis czynów zarzucanych oskarżonemu uznał go za winnego tego, że:

- w dacie bliżej nieustalonej, ale nie wcześniej niż 27 stycznia 2012 r. i nie później niż w grudniu 2012 r. w W. przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci pojazdu H. (...) o nr rej. (...) o wartości 73.200 złotych na szkodę spółki (...) S.A. z siedzibą we W., tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. oraz

- w dacie bliżej nieustalonej, ale nie wcześniej niż 9 maja 2012 r. i nie później niż w grudniu 2012 r. w W. przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci pojazdu S. (...) o nr rej. (...) o wartości 82.800 złotych na szkodę spółki (...) S.A. z siedzibą we W., tj. czynu z art. 284 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za każde z przypisanych mu przestępstw przywłaszczenia, Sąd kierował się dyrektywami kary określonymi w art. 53 k.k.

Wymierzając oskarżonemu za każdy z dwóch czynów kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd uznał je za adekwatne do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów. Ustalając stopień społecznej szkodliwości obu czynów na umiarkowany, Sąd miał na uwadze dyrektywę z art. 115 § 2 k.k., w szczególności rozmiar powstałej szkody odpowiednio w wysokości 73.200,00 zł i 82.800,00 zł, rodzaj naruszonych obowiązków, mianowicie obowiązku zwrotu przedmiotowych pojazdów stanowiących własność (...) wynikający z zawartych przez oskarżonego umów leasingu, działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim, a także rodzaj naruszonego dobra w postaci mienia.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające sposób działania sprawcy, to jest świadome niezwrócenie pojazdów pomimo znajomości treści umowy łączącej go z oskarżycielem posiłkowym, działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim oraz rozmiar i rodzaj ujemnych następstw obu czynów, w postaci powstałej szkody majątkowej w w/w wysokości. Jako okoliczności łagodzące Sąd natomiast wziął pod uwagę sposób życia oskarżonego przed popełnieniem czynów, gdyż S. Z. jest osobą dotychczas niekaraną oraz jego zachowanie w toku postępowanie, współpracował on z organami ścigania. Postawa prezentowana przez oskarżonego na rozprawie, mianowicie wykazanie zrozumienia dla zaniechań, których dopuścił się w związku z zawartymi z (...) umowami leasingu polegających na niedokonaniu zwrotu pojazdów stanowiących przedmioty leasingu, pozwala przewidywać, iż

ze względu na jego właściwości i warunki osobiste, kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z czynów osiągnięte oczekiwane rezultaty w zakresie prewencji indywidualnej i funkcji wychowawczej kary.

Wymierzone oskarżonemu kary mieszczą się w ustawowych granicach zagrożenia, przy czym uplasowane są w dolnych jej granicach. Orzekając wobec oskarżonego kary w takim wymiarze Sąd baczyl na społeczne oddziaływanie kary i konieczność jej wychowawczego oddziaływania na oskarżonego. Zdaniem Sądu kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności są w pełni adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego, spełnią też swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Mając na względzie przepisy art. 85 k.k. oraz 86 § 1 i 2 k.k. Sąd połączył kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa i orzekł karę łączną w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając w/w karę łączną, Sąd zastosował zasadę częściowej absorpcji, albowiem działanie oskarżonego polegało na podobnym schemacie działania, skierowane było przeciwko mieniu, a jego zachowanie motywowane było chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednocześnie czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały przez niego w tym samym okresie, co dodatkowo skłoniło Sąd do zastosowania zasady częściowej absorpcji. Tym samym Sąd stwierdził, iż zastosowanie pełnej kumulacji, jak również pełnej absorpcji jest w niniejszej sprawie nieuprawnione. Sąd stwierdził, że zasada częściowej absorpcji spełni zarówno funkcję sprawiedliwościową kary oraz nie będzie premiowaniem przestępnych zachowań S. Z..

Biorąc pod rozwagę zasadę art. 58 § 1 k.k. oraz przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zapobieżeniu jego powrotowi do przestępstwa. Co więcej, postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, wykazane przez niego zrozumienie nieprawidłowości swojego postępowania, a przede wszystkim dotychczasowa niekaralność, pozwalają na postawienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dla jej zweryfikowania określono okres próby w wymiarze 3 lat, mając na uwadze treść art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

Zdaniem Sądu, kara w orzeczonym wymiarze spełni w odniesieniu do oskarżonego cele w zakresie prewencji indywidualnej i spowoduje, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa. Jednocześnie kara w orzeczonym wymiarze winna uświadomić oskarżonemu naganny charakter jego zachowania, a nadto służyć umacnianiu i poszanowaniu prawa i uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd uwzględnił wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody poprzez zobowiązanie do zwrotu samochodu marki H. (...) albo zapłaty kwoty 94.440,04 zł jedynie częściowo, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. we W. kwoty 73.200,00 zł, stanowiącej równowartość samochodu H. (...) o nr rej. (...). Nie ulega wątpliwości Sądu, iż oskarżony nie znajduje się w posiadaniu przedmiotowego pojazdu, dlatego też naprawienie szkody poprzez jego wydanie nie jest możliwe. Należy podkreślić, iż przedmiotem czynności sprawczych przy popełnieniu czynu z art. 284 § 2 k.k. jest powierzona sprawcy cudza rzecz ruchoma, której wartość powinna zostać ustalona jako wartość rynkowa na datę popełnienia czynu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 czerwca 2013 roku, LEX nr 1342393). Tym samym należy wskazać, iż wysokość wyrządzonej czynem z art. 284 § 2 k.k. szkody odpowiada wartości rynkowej przywłaszczonego przedmiotu w dacie popełnienia czynu.

Wskazana przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kwota 94.440,04 zł stanowi łączną kwotę zadłużenia z umowy leasingu z dnia 13 kwietnia 2011 roku wskazaną w piśmie z dnia 13 stycznia 2012 roku (k. 10-11). Zawiera ona zafakturowane opłaty leasingowe, noty odsetkowe, pozostałe opłaty oraz należności zdyskontowane wraz z opłatą końcową. Niedopuszczalne jest zatem ustalenie wartości wyrządzonej pierwszym z czynów przypisanych oskarżonemu w wysokości wskazanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Albowiem kwota ta stanowi szkodę poniesioną przez oskarżyciela posiłkowego na skutek nienależytego wykonywania przez oskarżonego umowy leasingu z dnia 13 kwietnia 2011 roku, nie natomiast na skutek popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. Mając powyższe na uwadze Sąd,

w oparciu o opinię biegłego(k. 313-325), ustalił wartość rynkową pojazdu H. (...) na grudzień 2012 roku na kwotę 73.200,00 zł, która to kwota jednocześnie stanowi wysokość szkody wyrządzonej pierwszym z czynów przypisanych oskarżonemu. Sąd ustalił wartość rynkową przedmiotowego pojazdu na grudzień 2012 roku, gdyż ze względu na brak możliwości ustalenia dokładnej daty popełnienia przez oskarżonego pierwszego z zarzucanych mu czynów i ustalenie okresu popełnienia czynu nie wcześniej niż 27 stycznia 2012 roku i nie później niż w grudniu 2012 roku, należało dla ustalenia wartości rynkowej pojazdu H. (...) przyjąć datę najbardziej korzystną dla oskarżonego.

Mając ponadto na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, w szczególności wysokość osiągniętych przez niego miesięcznych dochodów – ok. 2.000 zł, Sąd zwolnił S. Z. w całości od zapłaty kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa. Wobec oskarżonego bowiem, orzeczono środek karny o charakterze finansowym, co zdaniem Sądu będzie uzasadniało odstąpienie od obciążania go kosztami, uznając je za niecelowe.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.